



Arrest

nr. 157 719 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2015 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 juli 1943.

De verzoekende partij vraagt op 19 januari 2011 asiel aan, net zoals haar echtgenote, mevrouw D.S. Op 4 mei 2011 weigert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoekende partij het statuut van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming.

Op 13 april 2011 vraagt de verzoekende partij om medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 mei 2011 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij ter kennis gegeven op 26 mei 2011.

Op 2 juli 2012 besluit de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 13 april 2011 ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt op 9 augustus 2012 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17 augustus 2012. Bij arrest nr. 91 250 van 9 november 2012 wordt dit beroep verworpen.

Op 3 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten voor een asielzoeker (bijlage 13quinquies) uit te vaardigen in hoofde van de verzoekende partij. Dit bevel wordt haar ter kennis gebracht op 4 oktober 2012.

Op 19 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 juli 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uit te vaardigen in hoofde van de verzoekende partij. Deze beslissingen worden haar betekend op 19 juli 2013.

Op 5 augustus 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen de beslissing om de aanvraag op basis van 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, beide daterend van 11 juli 2013. Bij arrest met nummer 147 382 van 8 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep.

Op 21 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing om de aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juni 2015, en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.05.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

S.(...), A.(...) (...)
Geboren te Preshevo op 02.07.1943
En echtgenote:
S.(...), D.(...) (...)
Geboren te Preshevo op 17.03.1952
Nationaliteit: Servië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, toet verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of

geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.05.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vemederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Op 9 juni 2015 neemt de gemachtigde ook de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uit te vaardigen in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juni 2015, en waarvan de motieven als volgt luiden:

"De heer

Naam + voornaam: S.(...), A.(...)

geboortedatum: 02.07.1943

geboorteplaats: Preshevo

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk z houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 11.07.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 19.07.2013. Betrokkene werd vandaag opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Over de rechtspleging

2.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

2.2. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het aangehaalde medische probleem kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit wordt bevestigd door het feit dat de beslissingen tegelijkertijd werden genomen door dezelfde gemachtigde, en op dezelfde datum aan de verzoekende partij werden betekend. Gelet op deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat beide bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang voor wat betreft het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Zij betoogt dat de verzoekende partij de vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerlegt en dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren. Ze meent dat de gemachtigde *in casu* niets anders kan dan in uitvoering van artikel 7 van Vreemdelingenwet opnieuw een bevel om het grondgebied uit te reiken aan de verzoekende partij. Ook wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

3.2. De Raad stelt vast dat *in casu* van een gebonden bevoegdheid waarbij de gemachtigde geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verder zal de gemachtigde krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij heeft er bovendien hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot het bestreden bevel aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening moeten worden gehouden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

Tenslotte herhaalt de Raad dat blijkens de gegevens van het dossier de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

4.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing gesteund is op het verslag dd. 22.05.15 van de arts-adviseur van DVZ (zie in bijlage stuk 2);

aangezien uit dit verslag van de arts-adviseur van DVZ onder meer het volgende blijkt:

“ ...Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.05.2015 en de medische stukken d.d. 05.03.2015 blijkt dat betrokkene op 12.02.2015 een CVA doormaakte waarvoor hij kon genieten van een multidisciplinaire revalidatie in opnameverband. Volgens het medisch verslag verliep deze revalidatie erg gunstig. Datum van ontslag en verdere behandeling werden niet opgegeven. ... ”.

dat echter het tussentijds verslag dd. 05.03.15 van Dr. E. G.(...) (AZ SINT-MAARTEN – DUFFEL op bladzijde 4 expliciet en in het vet vermeldt :

“...holter 29/04/15 : Besluit/therapeutisch advies : zeer frequente SVES en runs zonder uitgesproken brady- of tachycardie. Geen VFK gedocumenteerd maar ongetwijfeld hoog risico op Pvkf nu en in de toekomst. ...”

dat hieruit onbetwistbaar blijkt dat – in tegenstelling tot het voormelde verslag van de arts-adviseur van DVZ – verzoeker weldegelijk nog steeds een ernstig medische probleem heeft;

dat de bestreden beslissing art.9ter Vw. van 09.06.15 dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding aangezien de resterende medische problematiek van verzoeker niet werd beoordeeld !;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing van 09.06.15 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9 ter Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 09.06.15 dienen vernietigd te worden aangezien deze een gevolg zijn van de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;”

4.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht evenals van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt wel degelijk een ernstig medisch probleem te hebben en verwijst hierbij naar het verslag van Dr. E. G.(...) dat op p. 4 expliciet vermeldt:

“holter 29/04/15: Besluit/therapeutisch advies: zeer frequente SVES en runs zonder uitgesproken brady- of tachycardie. Geen VFK gedocumenteerd maar ongetwijfeld hoog risico op Pvkf nu en in de toekomst.”

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen kent, waardoor aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

Waar hij stelt dat de resterende medische problematiek aangehaald door Dr. Goossens niet werd beoordeeld dient te worden opgemerkt dat SVES geen medisch probleem is. Het betreft hartkloppingen die iedereen heeft. Het kan een voorbode zijn van een andere aandoening, maar hoeft helemaal niet. Met andere woorden, het medisch probleem dat verzoeker aanhaalt bestaat niet en is aldus niet pertinent voor het advies van de arts-adviseur.

VKF, wat staat voor “Voorkamerfibrilatie”, is niet gedocumenteerd waardoor het risico in de toekomst hypothetisch is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat hij met alle relevante stukken en gegevens rekening heeft gehouden.

Het enige middel is niet ernstig.”

4.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

In de bestreden beslissing zijn de juridische overwegingen de verwijzingen naar artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen luiden als volgt: *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 22.05.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”*

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond aan. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de eventuele onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als onontvankelijk wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213)

In casu stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij onontvankelijk is in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet op grond dat de ziekte van de eerste verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van voormelde bepaling die aanleiding kan geven tot een machtiging tot verblijf in het Rijk. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 4 juni 2015 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 22.05.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 13.05.2015 en de medische stukken d.d. 05.03.2015 blijkt dat betrokkene op 12.02.2015 een CVA doormaakte waarvoor hij kon genieten van een multidisciplinaire revalidatie in opnameverband. Volgens het medisch verslag verliep deze revalidatie erg gunstig. Datum van ontslag en verdere behandeling werden niet opgegeven.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt uitdrukkelijk verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

Voorts wordt erop gewezen dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds *in concreto* dient te worden beoordeeld in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502; RvS 18 september 2008, nr. 186.352).

De verzoekende partij werpt echter op dat de ambtenaar-geneesheer niet de volledige medische problematiek heeft beoordeeld. Zij stelt in haar verzoekschrift dat zij nog steeds een ernstig medisch probleem heeft en haalt de neergelegde medische stukken van 5 maart 2015, die bij het standaard medisch getuigschrift waren bijgevoegd, hierbij aan. De aangehaalde passage luidt als volgt: *“Besluit/therapeutisch advies : zeer frequente SVES en runs zonder uitgesproken brady- of tachycardie. Geen VKF gedocumenteerd maar ongetwijfeld hoog risico op pVKF nu en in de toekomst.”*

De verzoekende partij voert terecht aan dat voormeld gegeven aangehaald werd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, meer bepaald in de bijlagen waarnaar het standaard medisch getuigschrift verwees. Uit het medisch advies van ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij kennis had van deze bijlagen, daar hij gemotiveerd heeft omtrent de CVA die de verzoekende partij doorgemaakt heeft en die in dezelfde bijlage vermeld werd. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt niet dat hij omtrent het aangehaalde medisch element, met name een *“zeer frequente SVES [...] hoog risico op VKF nu en in de toekomst”* gemotiveerd heeft. Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt niet dat hij heeft onderzocht of voormelde aandoening al dan niet een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de verzoekende partij of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij verblijft.

De verwerende partij stelt in haar nota dat *“SVES geen medisch probleem is. Het betreft hartkloppingen die iedereen heeft/ Het kan een voorbode zijn van een andere aandoening, maar hoeft helemaal niet. Met andere woorden, het medisch probleem dat verzoeker aanhaalt bestaat niet en is aldus niet pertinent voor het advies van de arts-adviseur.”* Tevens stelt de verwerende partij dat *“VKF, wat staat voor “Voorkamerfibrilatie”, is niet gedocumenteerd waardoor het risico hypothetisch is.”*

De Raad wijst erop dat deze motivering niet in de bestreden beslissing of in het advies van de ambtenaar-geneesheer is terug te vinden. Bijgevolg is deze motivering *post factum*. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen. Daarenboven blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en niet aan de gemachtigde in een beroepsprocedure. Evenmin komt het de Raad toe, als annulatierechter, om de medische evaluatie van de ambtenaar-geneesheer over te doen (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

De gemachtigde schendt dan ook de formele motiveringsplicht, in combinatie met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens door niet afdoende te antwoorden op de door de verzoekende partij aangehaalde medische aandoeningen die nochtans in diens aanvraag werden ingeroepen. Het middel is in bovenstaande mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.2. Onder punten 2 en 3 werd hoger reeds vastgesteld dat pas tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten nadat de gemachtigde tot het besluit was gekomen, na advies

van de ambtenaar-geneesheer, dat de aangehaalde medische aandoening kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9^{ter}, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het toekennen van een verblijfsmachtiging. De beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten is aldus duidelijk genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien uit de bespreking hierboven is gebleken dat het advies van de ambtenaar-geneesheer behept is met een schending van de formele motiveringsplicht, moet in de huidige stand van het geding worden uitgegaan van de veronderstelling dat het aangevoerde medische probleem mogelijk kan weerhouden worden in de zin van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de gemachtigde niet zou hebben besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Met oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling, dient het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dan ook samen met de eerste bestreden beslissing te worden vernietigd. Het gegeven dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd tegen het bestreden bevel, doet hieraan geen afbreuk.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt van 9 juni 2015 en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 9 juni 2015 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS